

LẠI TRỞ LẠI THỜI VIỆT MINH?

Bàn về ba đề nghị của đại tá Bùi Tín

TÔN THẮT THIÊN

Trong bản "Kiến nghị của một công dân" được đài BBC phổ biến ngày 27 tháng 11 năm vừa qua, đại tá Bùi Tín đã đưa ra một số quan điểm và đề nghị.

Hành động của ĐT Bùi Tín có tính chất nội bộ. Như ông ta nói rõ, cốt yếu nhằm cứu Đảng Cộng Sản Việt Nam (ĐCSVN) ra khỏi thế kẹt kinh khủng của họ hiện nay, n.l. lấy lại uy tín và tin tưởng của nhân dân, và ngay cả trong hàng ngũ của đảng viên và cán bộ, để Đảng có thể vẫn tồn tại và tiếp tục lãnh đạo. Tuy nhiên, ông ta cũng đề cập đến vấn đề "đoàn kết hoà giải dân tộc", và tất nhiên ta cũng thấy rõ rằng ông ta không phải chỉ nói lên tiếng nói riêng của mình mà đại diện cho một số người, chắc khá đông, trong Đảng. Vì vậy, chúng ta bắt buộc cũng phải nói rõ lập trường của chúng ta về một số điểm căn bản.

Ba điểm mà tôi muốn bàn đến hôm nay là: 1) trở lại tên nước "Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa"; 2) trở lại tên đảng "Đảng Lao Động Việt Nam", và 3) "chấn chỉnh và đề cao Mặt Trận Tổ Quốc Việt Nam".

Có lẽ phản ứng đầu tiên của chúng ta, những người đã tham gia công cuộc chống cộng trong nước trước 1975, đã phải bỏ miền Bắc vào Nam năm 1954, rồi lại phải bỏ xứ sở ra đi năm 1975, khi nghe nhắc đến ba cái tên kể trên là muốn hô lên: "nó lại dở cái

trò bịp bợm! Nhưng lần này đừng có hòng gạt được chúng ta!".

Phản ứng trên đây rất tự nhiên, và rất đúng. Nhưng nếu được hỏi lý do nó đúng thế nào để chúng ta có thể trả lời cho ĐT Bùi Tín vì sao ta không chấp nhận đoàn kết và hợp tác với ông ta và những người trong phe ông ta, để ông ta giải thích cho những người này tại sao sứ mạng gây tin tưởng vào Đảng trong giới Việt kiều hải ngoại đã thất bại, chắc nhiều người do dự, khó trả lời dứt khoát. Chuyện ông Tín đề cập đến xưa quá rồi, ai đâu còn nhớ chi tiết, ngoại trừ sự kiện Hồ Chí Minh và ĐCSVN đã dùng những chiêu bài đó để lường gạt dân chúng Việt Nam trong quá khứ. Nó kêu gọi trong trí những người nạn nhân của cộng sản một sự xảo trá khổng lồ.

Xảo trá thế nào?

Trước tiên, danh xưng "dân chủ cộng hoà", mà ông Hồ đã đưa ra ngày 2-9-1945. Dân chủ cộng hoà có gì là cộng sản, xã hội chủ nghĩa, chuyên chính vô sản, cách mạng ruộng đất, cải tạo xã hội, tiêu diệt tư sản, trấn áp những phần tử phản cách mạng, tiến lên chủ nghĩa xã hội và chủ nghĩa cộng sản, làm cách mạng thế giới đâu! Nó là "dân tộc dân chủ" mà!

Biết bao nhiêu người Việt Nam yêu nước, đặc biệt là thanh niên hăng say, đã không chút do dự đứng vào hàng ngũ "dân chủ cộng hoà" hồi đó, và bị mắc kẹt với cộng sản ngay cả cho đến ngày hôm nay. Trong số đó, có ĐT Bùi Tín.

ĐT Bùi Tín ngày nay, và rất nhiều người như ông ta, vẫn chưa thấy rõ mình đã bị lừa gạt như thế nào!

Họ bị lừa bằng một chiến thuật rất quỷ quyệt. Chiến thuật này

đã được Hồ Chí Minh và Chính Trị Bộ (CTB) của Đảng bàn định rất chi tiết tại Đại Hội Trung Ương kỳ tám, tháng 5, 1941. Theo chiến thuật này, ĐCSVN luôn luôn có hai mặt và hai chính sách: một mặt quay về công chúng với một chính sách "đoàn kết dân tộc" để thực hiện độc lập thống nhất, "dân chủ rộng rãi"; và một mặt quay về phía Đảng với một chính sách thực hiện cộng sản chủ nghĩa và cách mạng thế giới **từng giai đoạn**.

Hình thức "đoàn kết dân tộc" và "dân chủ rộng rãi" là **mặt trận**. Hết mặt trận này đến mặt trận khác được dựng lên, nhưng theo đúng lời ~~g~~đạy của quan thầy Lê-Nin, trong mặt trận nào ĐCSVN cũng nắm **bá quyền** (hégémonie) và **giữ** dây. Tôi sẽ bàn chi tiết về điểm này ở đoạn sau. Ở đây tưởng cần nói thêm rằng danh từ "mặt trận" rất mù mờ. Nó do dịch danh từ Pháp hoặc Anh "Front" ra. Nhưng người Pháp và người Anh - và người Việt đã theo cộng sản sau khi đọc sách Pháp và Anh - không thấy rõ hàm ý danh từ "front" đó chỉ là một bức bình phong chớ không phải một liên kết nhiều đơn vị kéo dài như một đoàn quân hùng hậu. Cộng sản núp sau bình phong này, dấu bộ mặt đở lòm của chúng, tha hồ **dự** dây thao túng, và đặc biệt điều khiển những đoàn thể và cá nhân khác làm những công việc có tính cách tự diệt để khai thông đường cho cộng sản tiến tới.

Trở lại danh xưng "dân chủ cộng hoà". Những tài liệu học tập và chỉ đạo của ĐCSVN đều giải thích rất rõ ràng cho đảng viên, đặc biệt là ở cấp Trung Ương, rằng giai đoạn "dân tộc dân chủ" chỉ là **giai đoạn lót đường** để đi đến giai đoạn kế tiếp, là giai đoạn cách mạng "dân chủ nhân dân". Thật ra, khi Lê-Nin đưa

ra chiến thuật "cách mạng qua hai giai đoạn" tại các Đại Hội Quốc Tế Cộng Sản lần thứ nhì và thứ ba, năm 1920 và năm 1921, ông ta lý luận rằng các nước thuộc địa chưa có đại tư bản và một giai cấp thợ thuyền đông đảo nên phải để cho các thành phần quốc gia tư sản (nationalistes bourgeois) lãnh đạo cuộc cách mạng giải phóng dân tộc (révolution démocratique bourgeoise). Sau đó danh từ được đổi ra "révolution nationale démocratique" để tránh danh từ "bourgeoise", những nội dung của cuộc cách mạng này vẫn phải là cách mạng dân tộc tư sản.

Do sự kiện vừa dẫn, những năm đầu, ngoại trừ những phần tử quốc gia mà ĐCSVN cho là địch thủ cực kỳ nguy hiểm cho lãnh đạo cộng sản (như Tạ Thu Thâu, Ngô Đình Khôi, Phạm Quỳnh) cần diệt trừ ngay, họ không thi hành chính sách "trấn áp" toàn thể các phần tử không theo cộng sản. **Nhưng**, và cái nhưng này rất quan trọng, kế hoạch ĐCSVN dự liệu rất tỷ mỉ khi đã thành công trong công việc giải phóng dân tộc và cướp được chính quyền thì phải "xét lại" (như Trường Chinh giải thích) thành phần xã hội và ấn định lại ai là bạn (bần nông và công nhân) và ai là thù. Thù đây là thù "giai cấp", nghĩa là của Đảng và phải thanh toán bằng cách dùng "bạo lực cách mạng" áp đảo buộc họ phải chịu "qui phục" cách mạng hoặc, nếu họ "ngoan cố", nghĩa là bất phục tùng, thì thẳng tay diệt trừ. Đồng thời phải "tiến lên" giai đoạn kế tiếp, là xã hội chủ nghĩa.

Trong giai đoạn mới này, như chính "Bác Hồ" đã giải thích trong báo cáo về sửa đổi hiến pháp vào cuối năm 1959, "Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà tiến dần từ chế độ dân chủ nhân dân lên chủ

nghĩa xã hội.....Mục đích của chế độ là xoá bỏ các hình thức không xã hội chủ nghĩa làm cho nền kinh tế nhiều thành phần phức tạp trở nên một nền kinh tế thuần nhất dựa trên sở hữu toàn dân và sở hữu tập thể." Do đó, các giai cấp khác đều phải "cải tạo". Cuộc cải tạo này, xảy ra ở Bắc Việt vào năm 1958, cùng cuộc "cải cách ruộng đất" năm 1956, là những đợt cải tạo mà Dương Thu Hương, Trần Mạnh Hảo v.v.... đã tố nạng nề trong những tác phẩm đã gây sôi nổi trong hai năm vừa rồi.

Ở Miền Nam, nếu không có chiến tranh Trung-Việt bùng phát năm 1978 thì các ông cán bộ cải tạo nông thôn từ Bắc vào đã tái diễn những trò "cải cách ruộng đất" và hợp tác xã hoá nông thôn của "Bắc" rồi! Riêng về phần "cải tạo tư sản" đã diễn ra trong những năm 1978 và tiếp theo trong những điều kiện nào và với hậu quả nào, mọi người di cư hiện tại đều biết và còn nhớ rõ, nên không cần nhắc đến ở đây.

Tóm tắt, việc sử dụng danh xưng "Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà" là một bằng chứng cụ thể của sự xảo trá của CTB-ĐCSVN, mà dân chúng Việt Nam, nay có thể nói là gồm rất nhiều người đảng viên cộng sản đang sống vất vớ vất vưởng với thân xác tàn phế và gia đình nheo nhóc, là nạn nhân. Như vậy không ai trong chúng ta muốn thấy nó được dựng lên trở lại, hay ngay cả nhắc đến nữa. Đây là một điểm mà DT Bùi Tín và những người trong phe ông nên ghi kỹ khi đề cập đến "đoàn kết và hợp tác dân tộc".

Về vấn đề trở lại tên đảng cũng vậy. Năm 1930 đảng cộng sản lấy tên "Đảng Cộng Sản Đông Dương" (ĐCSĐD), một chi nhánh của Đệ Tam Quốc Tế. Tháng 11, 1945, vì nhu cầu chiến thuật - nghĩa là

dấu bộ mặt đỏ của mình trước dư luận quốc nội và quốc tế - CTB tuyên bố "giải tán" ĐCSDD. Những năm 1951, khi Đảng tái xuất với danh xưng Đảng Lao Động Việt Nam, ông Hồ đã giải thích cho đàn em hiểu rằng hồi đó Đảng đứng trước một tình hình "gay go và cấp bách" nên Đảng phải giải tán "để sống còn và phát triển, để lãnh đạo kín đáo hơn". Và cũng trong dịp đó ông Hồ tuyên bố công khai rằng Cách mạng tháng Tám (xin nói rõ: tháng 8, 1945) "đã làm cho ta trở nên một bộ phận trong đại gia đình dân chủ thế giới" (nghĩa là khối cộng sản thế giới).

ĐCSVN đã lấy tên "Đảng Lao Động" thay vì Đảng Cộng Sản vì lúc đó chưa thôn tính được Miền Nam và cần lôi cuốn nhân dân miền Nam, mà phần đông không theo cộng sản, và nhất là cần được những quốc gia và phần tử quốc tế không cộng sản yểm trợ. Năm 1976, sau khi thôn tính được Miền Nam rồi thì những nhu cầu đó không còn nữa, nên Đảng lại ~~lấy~~ để lộ bộ mặt đỏ thiết của họ, với cái tên thiết là Đảng Cộng Sản.

Lại một sự lừa gạt trắng trợn khổng lồ!

Bây giờ lại đem cái tên ấy ra lại thì giữa đảng viên với nhau họ làm gì thì làm, chớ với chúng ta thì cái trò chơi ấy cũ rích rồi. Nhưng đây cũng là một điều cần nói lên để cho DT Bùi Tín thuật lại cho đồng chí ông nghe và hiểu tại sao, nếu không có những sự thay đổi thật sự và rộng lớn thì giữa họ và chúng ta không có gì để bàn cả về vấn đề "đoàn kết dân tộc" cũng như "kết hợp dân tộc".

Vấn đề đoàn kết và dân tộc cũng đặt ra với đề nghị "chấn chỉnh và đề cao Mặt Trận Tổ Quốc". Đây có lẽ là đề nghị lạ lùng

nhút trong ba đề nghị của ĐT Bùi Tín vì nó mâu thuẫn rất lớn với lập trường đấu tranh giai cấp, chuyên chế giai cấp, trấn áp đối lập của cộng sản.

Chúng ta không ai lạ gì với cái tên Việt Minh, hình thức "mặt trận" đầu tiên mà cộng sản đã đưa ra từ trước 1945, vào năm 1941, để che đậy ý đồ cộng sản hoá Việt Nam. Tiếp theo là "mặt trận" Liên Việt, vì mặt trận Việt Minh không lôi kéo được tất cả mọi thành phần vào rọ cộng sản. Tiếp theo đó là Mặt Trận Tổ Quốc. Mặt trận này là mặt trận Liên Việt nói rộng; mặt trận Liên Việt là mặt trận Việt Minh nói rộng; và cốt lõi của mặt trận Việt Minh là ĐCSVN! Những "mặt trận" chằng chịt nhau như một ổ nhện, và ĐCSVN là con nhện nằm ngay giữa!

Tổ quốc với cộng sản là hai danh từ đối nghịch, vì người cộng sản không có tổ quốc, chỉ có giai cấp, hay nói cho thiệt đúng, họ chỉ chấp nhận quyền sống của hai giai cấp, là bần cố nông và lao động. Nếu họ có tổ quốc chẳng nữa thì tổ quốc đó là Nga Sô, tổ quốc của cách mạng cộng sản. Nước của họ, như lãnh tụ cộng sản nhắc đi nhắc lại, là "xã hội chủ nghĩa". Yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa. Nhưng chỉ có cộng sản mới chấp nhận phương châm đó, chớ chúng ta, những người không cộng sản, vẫn có tổ quốc, tuy rằng tổ quốc đó nay bị cộng sản chiếm đóng. Ngay cả cái Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam còn bị dẹp bỏ, hướng hồ ^{Các} tổ chức yêu nước khác ~~không~~ đã không liên hệ gì với ĐCSVN, mà còn chống đối họ nữa.

Vậy khi ĐT Bùi Tín nói Mặt Trận Tổ Quốc là "nơi đoàn kết tập hợp các giới để hành động xây dựng lại đất nước" thì không hiểu ông ấy định nghĩa thế nào là "đoàn kết", "các giới", và "đất

nước". Những danh từ này đều đối nghịch với "chuyên chính vô sản", "giai cấp đấu tranh", "trấn áp đối lập".

Thật ra, cảm tưởng của riêng tôi là ông Bùi Tín cũng là nạn nhân của xảo trá bịp bợm của cộng sản, nhưng vì 37 năm nay ông ấy không có dịp thoát khỏi sự gò bó và kềm chế của Đảng nên chưa thoát khỏi nô lệ cộng sản về phương diện tư tưởng. Nếu ta nhớ rằng đảng cộng sản là một tổ chức áp dụng kỷ luật sắt và đặt nguyên tắc dân chủ tập trung lên hàng đầu, hành động của ĐT Bùi Tín ở Paris là một điều không thể chấp nhận và tha thứ được. Đảng viên có hành động như vậy đương nhiên coi như bỏ Đảng. Nó đồng thời chứng minh là đảng viên làm như vậy vẫn căn bản còn là một người thông minh, tiềm thức còn lương tri và lương tâm.

Đó là trường hợp ĐT Bùi Tín. Ông ấy bắt đầu thức tỉnh. Tất nhiên ông ấy còn phải bước những bước dài hơn nữa để hoàn toàn thoát khỏi sự chi phối của tư tưởng cộng sản. Lúc đó, khi ông nói, người phía bên này mới bắt đầu tin ông là một con người trung thực thay vì chỉ là một cán bộ cộng sản trung kiên.

Những ĐT Bùi Tín chỉ có thể bước những bước dài như vậy về phương diện tư tưởng sau khi ông ấy thoát khỏi sự kềm kẹp của bộ máy nghiền thịt của Đảng. Điều đó đang xảy ra. Ta nên cho ông ấy một thời gian để quan sát suy xét thêm và tường tận về thế giới không cộng sản.

Phần khác, về phương diện cộng sản nói chung, những người cộng sản giác ngộ phải công khai, dứt khoát, mạnh dạn đòi hỏi những sự cải tổ rộng lớn ~~lớn~~ và triệt để trước khi đặt vấn đề hòa giải với chúng ta. Những những sự cải tổ rộng lớn và triệt để này

chỉ có thể thực hiện được dưới một ê kíp lãnh đạo khác. Nói rõ hơn, phải loại bỏ đám phản động Mai Chí Thọ, Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười ra khỏi CTB và Trung Ương Đảng. Đây là điều mà ĐT Bùi Tín và những đồng chí của ông đang vận động. Thực tiễn mà nói, ta phải thú nhận rằng chỉ có ĐT Bùi Tín và đồng chí của ông ấy ở trong Đảng và trong nước làm được mà thôi. Trong việc này chúng ta hoàn toàn bất lực. Như vậy cuộc vận động của ĐT Bùi Tín cũng hữu ích cho chúng ta.

Vì lý do vừa nêu ở trên, chúng ta không nên đã kích cá nhân ĐT Bùi Tín và khoan lên án ông ta. Theo tôi, làm việc đó lúc này hơi sớm. Trái lại chúng ta nên mong cho ông ta thành công. Chỉ sau khi ông ta thành công rồi và cùng với đồng đội của ông ta bắt tay vào việc cải tổ, nghĩa là sau Đại Hội Đảng thứ VII của ĐCSVN, chúng ta mới nên đặt vấn đề trực tiếp với ông ta và có thái độ đàm thoại hay chống đối dứt khoát. Đàm thoại để biết họ có chịu bước tới những bước dài nữa hay không, và nếu không để chống đối.

Vậy ta hãy chờ xem.

Montreal
Tháng giêng (89)